

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. június 4.
(csütörtök)**

Szepesy László

ÁLDJÁTOK, ÉS NE ÁTKOZZÁTOK!

Énekek: 158,1-4, 827

Alapige: Róma 12,14

„Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek; áldjátok, és neátkozzátok.”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hálát adunk Neked azért, hogy megvallhattunk Téged mindenek felett való Úrnak, akiben valódi nyugalmat, biztonságot, bűneinkre bocsánatot, kegyelmet és az örök élet ajándékát megkaphatjuk. Köszönjük, hogy gyermekeidként bízhatunk a Te jóságodban, bölcsességében és hatalmadban, ezért énekelhattük: hogyha áld, vagy éppen sújt is karod, Benned bízhatunk, mert „bölcs a Te végezésed”.

Különösen is ebben bízunk a mai napon, amikor megemlékezünk népünk történelmének fájdalmas eseményéről. Megvalljuk, Urunk, hogy Te vagy a történelem Ura, népünké is, országok és népek sorsa a Te kezében van. Te emelsz fel királyokat és népeket, Te döntesz meg hatalmakat, Te vagy az, aki nemzedékeken át hordozod a Tiedet kegyelmedből. Urunk, amikor a fájdalmakra is emlékezünk, kérünk, őrizd meg bennünket attól, hogy emberekben, határokbán vagy földi dicsőségben keressük reménységünket. És kérünk, taníts arra, hogy egyedül Benned bízunk, *„mert nincs itt maradandó városunk”*, hanem hívő elődeinkhez hasonlóan mi is *„az eljövendőt keressük”*. Könyörgünk népünkért, add, hogy Benned hadd találják meg a reménységet, az evangélium örömhírét, ezért adj Hozzád térést, adj szívünkbe őszinte bizalmat és reménységet Benned, hisz annyi mindennel megáldottál bennünket Krisztussal. Mindennel, ami szükséges az üdvösségünkhöz, földi boldogságunkhoz is.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is Hozzád jöhetünk testvéri közösségben, és kérhetjük, áldj meg minket a Te szavaddal, áldj meg az élő igével, amely valóban élő és ható, amely az emberünket megöldöklí, elhat a szívünk mélyéig, megítéli gondolatainkat, álmainkat, céljainkat, és egyben meg is erősíti a belső emberünket, felkészít minket és tanít minden jócselekedetre, amelyeket elkészítesz, hogy azokban járjunk, és amelyek által Téged dicsőítő életet élhetünk. Ezt kérjük a mai alkalommal

ÁLDJÁTOK, ÉS NE ÁTKOZZÁTOK!

is. Te magad szólj, Urunk, és adj nekünk halló füleket, hogy meghalljuk a Te szavadat, és kérünk, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy a Te útjaidon járva Téged dicsőíthessünk.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Úgy gondolom, kevés olyan ige van az Újszövetségben, amely ennyire szembe megy a bűnös emberi természettel, mint ez a felszólítás. Mert bár sok bibliai parancs nehéz ugyan a bűnös ember számára, de valahol mégis több közülük közelebb áll az ember saját érdekeihez. Mert valljuk be őszintén, hogy mindig könnyebb szeretni azt, aki szeret bennünket. Könnyebb jót tenni azzal, aki hálás érte. Könnyebb megbocsátani annak, aki bocsánatot kér. De itt az apostol életünk és gondolkozásunk azon pontjára mutat rá, amiben már semmiféle természetes emberi motiváció nem marad, mert arra szólít fel minket, hogy „*áldjátok azokat, akik titeket kergetnek*”. Szabad így fogalmaznom: ez már nem hétköznapi, emberi szint. Ez már nem erkölcsi fejlődés és tanultság kérdése. Ez nem a kulturált ember viselkedése. Ez Istentől kapott új természet kérdése. Ez már kegyelem. Ez Krisztus életének megjelenése az ember tettein keresztül.

És különösen fontos látnunk azt, hogy Pál nem valami elméleti keresztyén ideálról beszél, mert sokszor annyira távolinak gondoljuk ezt, hogy áldjuk azokat, akik üldöznek bennünket, hogy azt mondjuk, ilyen a valóságban nincs. De nem, ez nem egy ideál, ami távol áll a hétköznapiaktól. Pál apostol nem kolostor csendjébe elvonuló és élő embereknek ír. Nem olyanoknak, akiket mindenki tisztel és szeret, hanem a címzettek üldözött keresztyének. Olyan emberek, akik valóban megtapasztalták az ellenségeskedést, a megvetést, a kiközösítést. Akik között voltak olyanok, akiket kinevettek Krisztus miatt, akiket kiközösítettek gyülekezetekből, akik különféle veszteségeket elszenvedve éltek. Akik megtérésük után kilógtak a baráti társaságból, akik a családi összejöveteleken véleményükkel egyedül maradtak, és ezért sokszor a többiek céltáblájává váltak. Nekik mondja az apostol: „*áldjátok*”.

Mennyire mást mondanánk mi magunktól, nem? Mennyire mást diktál a bűnös emberi szív! Mert sajnos nem az a természetes, hogy amikor megbántanak minket, akkor vissza akarunk bántani? Nem ökölrel, hanem csak egy jól irányzott félmondat, amivel a másik érzékeny pontját célozzuk meg. Nagyon jól ismerjük ezeket a pontokat. Pedig itt az ige világosan fogalmaz azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tennünk. Pál apostol nem azt mondja: „védekezzetek”. Pedig mennyire érthető, és mennyire természetes reakció ez, mindenki azt gondolná, hogy ez lenne a logikus. És nem is azt mondja: „adjátok vissza ugyanazt”. Hanem azt mondja: „*áldjátok*”.

Ez az egy egyszerű parancs nagyon mélyen leleplezi a szívünket. Mert legtöbbször nem is kell nyílt üldözés ahhoz, hogy a szívünkben keserűség támadjon. Sokkal kisebb dolgok is elegendőek ehhez. Egy igazságtalan mondat, amit nekünk címeznek. Egy alkalom, amikor mellőznek minket. Egy jól irányzott sértő félmondat. Egy hálátlan ember, aki nem köszöni meg, amit érte tettünk. Csalódás, amit sokszor az okoz, hogy mást vártunk. Egy bántó tekintet, amit félreértünk, vagy nagyon magunkra veszünk. Egy régi seb. Ezek közül bármelyik elég ahhoz, hogy az ember szívében azonnal megszülessen valami sötét, valami harag, valami gonosz kívánsága a másinak, amit Pál így fogalmaz, hogy átok.

Talán nem mondjuk ki hangosan ezeket. Talán vallásos emberek vagyunk, megtanultuk kulturáltan kezelni a haragunkat, vagy esetleg a képmutatásban fejlődünk, sajnos. És belül, a felszín alatt, beülünk saját kis bírói székünkbe, és elkezdődik az ítékezés. Elkezdjük újra és újra lejátszani azt a pillanatot, amikor sérelem ért minket. Képzeltben vitatkozunk. Védekezünk. Bizonyítjuk a magunk igazát. Hány alkalommal tesszük meg ezt bizonyos beszélgetések után, Testvérek! És fejünkhöz kapunk: „Ó, azt kellett volna erre mondanom, hogy... Az lett volna csak a frappáns felelet!”

És újból és újból megtapasztaljuk magunkban, hogy a bűnös ember egyik legmélyebb ösztöne az önigazolás. Már a bűnesetben is láttuk ezt. Ádám mentegette magát. Utána Éva is mentegette magát. És azóta minden ember csak mentegeti magát. Igazoljuk azt, hogy nem mi vagyunk a hibások, a felelősek. A bukott természet nem tud alázatosan önmaga fölött ítéletet mondani. Inkább másokat hibáztat.

És amikor minket bántanak, akkor ez az önigazolás még erősebb. Mert valóban igazságtalanság ér bennünket. És itt válik nagyon veszélyessé a helyzet, mert a sérelem tényleg sokszor valóságos, megtörténik. Nem képzelt dologról van szó. Nem arról, hogy túlságosan érzékenyek lennénk, hanem a fájdalmunk valódi. Valaki valóban hazudott rólunk. Valaki valóban rágalmakat terjesztett. Valaki valóban cserbenhagyott minket. Valaki tényleg hűtlen lett hozzánk. Valaki valóban méltatlanul bánt velünk.

És éppen ezért olyan nehéz ez az ige. Mert az apostol nem azt mondja, hogy nevezd jónak a rosszat, ami megtörtént, azt idealizáld meg. Nem azt mondja, hogy az üldözés kellemes. És nem azt mondja, hogy a bűn nem bűn. Hanem azt mondja: a hívő ember válasza még a valóságos gonoszságra sem lehet átok. Miért? Mert a keresztyén ember már nem a saját igazságából él, hanem Krisztus kegyelméből.

És itt érkezünk el az evangélium szívéhez. Az ember addig nem tud igazán áldani, amíg nem látja meg, hogy ő maga hogyan lett megmentve. Mert amíg az ember önmagát alapvetően jónak gondolja, addig mindig fel fog háborodni azon, hogy mások mit követnek el vele szemben. Mindig meg fog bántódni azon, hogy valami igazságtalanság történt vele. De amikor a Szentlélek megmutatja nekünk saját szívünk sötéttségét, akkor valami összetörik bennünk. Rájövünk: én sem vagyok különb a másiknál. Talán más formában vétkezem. Talán kulturáltabban. Talán vallásosabb köntösben. De ugyanaz a lázadás él bennem is Isten ellen, mint ami a másikon is. És amikor az ember ezt valóban meglátja, akkor többé nem tud olyan magas lóról lebeszélni másokról.

A kegyelem mindig megaláz minket, Testvérek. Nem bántó módon, hanem igaz módon. Mert a kereszt alatt nincs fölényeskedés. Ott nem ilyenek. Ott mindenki kegyelemből él. Ezért van az, hogy a valóban kegyelmet kapott ember általában irgalmasabb emberré válik a Lélek munkája révén, mert megtapasztalja, hogy én is kegyelmet kaptam. Nem azért, mert gyenge lenne a bűnnel szemben, hanem mert tudja, hogy rászorulok a kegyelemre, és ő is, aki megbánt, aki éppen ellenem vétkezik, ő is ugyanúgy rászorul a kegyelemre.

És figyeljük meg, hogy az apostol nem pusztán azt mondja, hogy „ne átkozzátok”, hanem kétszer hangsúlyozza: „áldjátok”. „Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek; áldjátok, és ne átkozzátok.” Kétszer mondja, hogy „áldjátok”. Vagyis a keresztyénség nem pusztán a rossz visszatartása, Testvérek. Nemcsak annyi, hogy nem ütök vissza, hanem a jó aktív kívánása, cselekvése és mondása. Krisztus a Hegyi beszéd-

ÁLDJÁTOK, ÉS NE ÁTKOZZÁTOK!

ben részletesebben beszélt arról, amit Pál apostol egyébként Tőle idéz, mert ez az igevers Krisztustól való idézet. Urunk ugyanis azt mondja a Mát 5,44-ben: „*Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket*”. Krisztus itt több szintről beszél, azt mondja, hogy az egész személyiségünk változzon meg. Elmondja, hogy az Ő gyermekeiként hogyan érezzünk, mit cselekedjünk, mit mondjunk, és hogy imádkozzunk ellenségeinkért. Nagyon röviden a válaszok erre. Mit tegyen az ember? Mit érezzen, amikor üldözik? Azt mondja Krisztus: szeressétek őket. Ezt érezzed ellenséged iránt. Másodszor azt mondja: tegyetek jót velük. Ezt cselekedjed. Ő akármit tesz, te a jót tedd. És mit mondjunk nekik? Áldjátok őket. Nem átkot, nem szidalmat: áldást mondjatok. És imádkozzatok értük, hogy Isten könyörüljön rajtuk.

Igen ám, itt feltehetnénk azt a kérdést, hogy Pál apostol miért mond átkot a Gal 1-ben, mert ugye ott azt mondja, hogy ha valaki más evangéliumot hirdetne, mint amit tőlünk hallottatok, vagy mi hirdettünk, az legyen átok. Akkor ezt most hogyan is értsük? Azt mondja, hogy mindig áldjátok; ő meg átkot mond? Meg kell különböztetnünk, Testvérek, a személyes sérelmeket – amelyekről Pál a Róma 12,14-ben beszél, meg Krisztus is a Hegyi beszédben – azoktól az alkalmaktól, amikor valaki az evangéliumot, az üdvösség kulcsát másítja meg, vagy éppen nyilvánosan hirdet valamit, ami másokat félrevezet, akár úgy megtéveszthet, hogy kárhozatba is viheti az illetőt. Pál apostol, amikor a Gal 1-ben átkot kér a hamis evangéliumra, akkor nem személyes indulatból teszi ezt, hanem a gyülekezet érdekében, Isten egyháza érdekében, az evangéliumot védve. És ezt nem dühből, nem indulatból, hanem hogy nyomatékosítsa, hogy nem lehet más evangéliumot hirdetni, mert nem üdvözít más, csak az, amit ő hirdetett, amit Isten kijelentett neki. Az evangélium nem személyes ügy csupán. És Pál valóban nem indulattal beszélt, hanem Isten ítéletét hirdette ki, hogy aki mást hirdet, azon még Isten átka van, mert még nem hisz az igazi evangéliumban. És ez nem zárja ki azt, hogy imádkozzunk az ellenségért. Pál egyébként más hol ezt teszi. Az ellenkezőkről és tanításukról azt mondja, hogy bárcsak metszenék ki magukat a gyülekezetből, és a tanításukat vigyék magukkal, de ugyanakkor úgy is imádkozik, hogy bárcsak az Úr adna nekik megtérést és felocsúdást, hogy megszabaduljanak a Sátán karmai közül. Tehát nem ellentmondás ez a két ige, hogy áldjuk az ellenséget, aki esetleg üldöz, mert nem muszáj egyet érteni a tévtanítással, lehet hirdetni, hogy az átkos, és lehet egyúttal imádkozni a tévtanító megtéréseért. Gondoljunk magára Pálra. Saulként azt a hamis evangéliumot hirdette, hogy a keresztyének átkozottak és félrevezetik az embereket, és nincs más üdvösség, csak a törvényben meg az engedelmességben és más egyében. A farizeusi igazságot hirdette, és Isten mégis megkönyörült rajta. Tehát nem mond itt ellent, amikor azt mondja: „*áldjátok*”. Szeressétek őket, tegyetek velük jót, áldjátok őket, és imádkozzatok értük.

És ez sokkalta nehezebb, mint pusztán nem átkozni őket, mint pusztán megállni azt, hogy valamit mondjak. Mert sokan vannak, akik kívülről békések, de belül mégis tele vannak ítélettel. Vannak emberek, akik soha nem mondanak kemény szót, mégis hidegség árad belőlük. Külsőleg nem támadnak, de a szívükben hordozzák az elutasítást.

Az apostol pont ezért itt mélyebbre megy Isten akaratában. Azt mondja: ne csak hallgass. Ne csak tartsd vissza az indulatot, ne csak ne átkozz, hanem egyenesen áldj! Ne csak tűrj, hanem szeretettel hordozd a másikat! Jót akarj neki! Mert

mit jelent ebben az esetben az áldani szó? Azt jelenti, hogy Isten jóindulatát kívánom annak, aki nekem fájdalmat okozott. És ez ellen szinte minden fellázad bennünk. Mert azt mondjuk: „De hát nem érdemli meg!” Valóban nem. De mi sem érdemeltük meg a kegyelmet, mert ez nem érdem kérdése.

Az evangélium egyik legmélyebb igazsága éppen az, hogy Isten nem azért szeretett bennünket, mert szerethetőek voltunk. Nem azért küldte el Krisztust, mert az emberiség javulófélben lett volna, hanem pont azért, mert elveszettek voltunk, és mert önmagunk számára reménytelenek. És Isten Krisztust adta nekünk reménységül, Szabadítóul.

Az ember természetes gondolkodása mindig teljesítményalapú. Azt mondjuk: aki jó, azt szeretni kell; aki rossz, azt büntetni kell. De Isten kegyelme áttöri ezt a rendszert, nem a teljesítményt nézi, hanem saját irgalmát és kegyelmét.

Nem eltörli az igazságot, hanem Krisztusra helyezte át az ítéletet és a büntetést, amit mi érdemeltünk. És amikor ezt megértjük, akkor kezdjük el érteni ezt az ígét is itt a Róm 12,14-ben, hogy áldást mondjatok. Mert hogyan tudott Krisztus imádkozni a kereszten azokért, akik keresztre feszítették Őt? Hogyan tudta mondani: „*Atyám, bocsásd meg nekik*” (Luk 23,34)? Úgy, hogy Ő nem önmagát védte, hanem az Atya akaratát szerette, azt akarta megvalósítani szívében, aszerint cselekedett és beszélt. Ő az ellenségeit szerette. Nemcsak mondta: „*Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal..., és imádkozzatok azokért*”, Ő ezt megvalósította egész életében, és még inkább a kereszten. Az emberi természet mindig önmaga körül forog. Ezért olyan érzékeny. Ezért sértődik meg olyan gyorsan. Ezért akar elégtételt. De Krisztus szívének és életének középpontjában nem önmaga állt, hanem az Atya dicsősége.

Itt tévedünk és hibázunk gyakran mi. Mert a mi életünknek Krisztus-központúnak kellene lennie, és nem énközpontúnak. Mert sokszor még hívó emberként is így gondolkozunk: „Hogyan érezhetném magam jobban?” És várjuk, hogy Isten adjon nekünk jó érzést. „Hogyan szabadulhatnék meg a fájdalomtól?” „Hogyan nyerhetném vissza a békémet?” És végig önmagunkról gondolkozunk. De az evangélium mélyebb kérdést tesz fel ezeknél: hogyan látszódhatna meg Krisztus ebben a helyzetben az én életemen keresztül? Mit tegyek, hogy Isten dicsősége látszódjék meg akkor, amikor legszívesebben üvölnének? Ez egészen más irány, Testvérek, mert a konfliktus többé nemcsak arról szól, hogy engem megbántottak, hanem arról is, hogy vajon Krisztus uralkodik-e bennem.

És itt konkrét, mindennapi helyzeteket kellene újra gondolnunk, és megvizsgálni magunkat. Olyan kérdésekre válaszolni, mint hogy mit teszel, amikor igazságtalanul beszélnek rólad. Mit teszel, Testvér? Mi teszel, amikor a házastársad nem ért meg? Mit teszel, amikor a gyermeked hálátlan? Mit teszel, amikor a munkahelyeden más kapja az elismerést? Mit teszel, amikor valaki szándékosan bánt? Tudja, hogy fájni fog, és azért bánt.

A bűnös testi óemberünk azonnal reagálni akar ezekben a helyzetekben. A régi természet nem tud várni. Azonnal védekezik. Azonnal támad. Azonnal magyarázkodik. A Szentlélek viszont le akar minket lassítani egy kicsit. Mert sokszor a megszentelődés egyik legmélyebb munkája éppen az, amikor Isten nem engedi, hogy azonnal kimondjuk, ami bennünk van. Mert a nyelv – és a mi nyelvünk is – rettentő fegyver. Jakab apostol azt írja levelében: a nyelv olyan, mint a tűz, egész erdőket gyújt fel (Jak 3,5). Hány család ment tönkre különféle indulatokból származó mon-

ÁLDJÁTOK, ÉS NE ÁTKOZZÁTOK!

datok miatt! Hány gyülekezet szakadt szét sértő megjegyzések miatt! Hány gyermek hordoz szívében évtizedeken át egyetlen mondatot, amit egy indulatos szülő vagy tanár mondott neki! Az átok terjed magától, nem kell azt még külön terjesztenünk.

És sok ember úgy él, hogy amit ő kapott, azt adja tovább. Akit megsebeztek, megsebez másokat. Akit megvetettek, lenézi a többi. Akit sok ütés ért, keménnyé válik. Ez a világ természetes működése, bűnös működése. És Krisztus pontosan ebbe a folyamatba lépett bele, és ezt a láncolatot akarja megszakítani. Ő megállítja az átok továbbadását. Ezért mondja később, a fejezet végén az apostol: *„Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg”* (Róm 12,21). Micsoda kijelentés ez! A rossz ugyanis nemcsak akkor győz le, amikor bűnbe esel, hanem akkor is, amikor ugyanazzá válsz, mint ami ellen harcolsz. Amikor a sértett ember maga is sebzővé válik. Amikor az igazságtalanság miatt keserű ember lesz belőled. Amikor a bántás elveszi a szeretetedet. A Sátánnak sokszor nem az a célja, hogy nyíltan, látványosan gonosszá tegyen bennünket. Elég neki, ha belül megkeményít minket. Elég számára, ha a szívünk meghidegül. Elég neki, ha már nem tudunk szeretni, nem tudunk áldást kívánni.

És ezért olyan fontos ez az ige. Mert az áldás nem pusztán kedves viselkedés valakivel. Az áldás lelki harc belül. Amikor imádkozol azért, aki megbántott, akkor hadat üzensz a saját keserűségednek. Amikor jót teszel azzal, aki ellened van, akkor megtagadod a tested uralmát, amely bántani akarná inkább. Amikor nem terjeszted tovább a sértettséget, akkor Krisztus uralmát vallod meg. És ezt nem lehet emberi erőből megtenni.

Az ember egy ideig tudja kontrollálni magát. Tud civilizált maradni. Tud mosolyogni. De a szívét nem tudja megváltoztatni. Csak Krisztus tud új szívet adni. Ezért az ilyen igehirdetés, amit itt Páltól hallunk, az ilyen felszólítás, hogy áldjátok, nem egyszerű erkölcsi buzdítás. Nem arról van szó, hogy próbáljatok meg kedvesebbek lenni. Hanem arról, hogy új életre van szükségünk, arra, hogy Krisztus éljen bennünk. Mert lehet valaki vallásos, és közben tele lehet gyűlölettel. Lehet valaki templomba járó, és közben évek óta hordozhat keserűséget. Lehet valaki kívül fegyelmeztet, miközben belül folyamatosan ítélkezik. De ahol Krisztus valóban uralkodik, ott lassan elkezd megszületni valami természetfeletti, amit úgy nevez a Szentírás, hogy irgalom.

Az irgalom nem természetes emberi tulajdonság. Az irgalom mindig kegyelemből születik. Az a szív tud igazán megbocsátani, amelyik tudja, hogy neki is megbocsátottak. Az a szív tud türelmes lenni, amelyik tudja, hogy Isten mennyit túrt el tőle. Az a szív tud áldani, amelyik már megtapasztalta az isteni áldás gazdagságát. Az a szív tud adni, amely korábban már kapott. Mit kaptál Istentől, Testvér? Mi van a szívedben? Mivel vagy tele? Átokkal? Ítélettel? Haraggal? Keserűséggel? Nem mást kaptunk mi mennyei Atyánktól? Péter apostol azt írja az 1Pét 3,9-ben: *„Nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek”*. Itt egy nagyon egyszerű igazságra mutat rá Péter apostol. Arra, hogy mindenki azzal fizet, amije van. Pénz esetében ezt értjük jól: ha forint van nálad, akkor forinttal fizetsz, ha euró, akkor euróval tudsz csak, ha dollár, akkor csak dollárral. És a szívedben mi van, Testvér? Mert azzal fizetsz a másiknak. Péter apostol arra emlékeztet minket, hogy mi arra hívatattunk el, hogy áldást örököljünk, hogy Isten áldásával és annak reménységével legyen tele a szívünk. A mi hatalmas vagyonunk, örökségünk Isten

áldása. Nem abból kellene adnunk másoknak, ebből a hatalmas vagyonból, ha már annyit örökölünk?

És végül lássuk meg ennek az igének az egyik legmélyebb célját. Miért akarja Isten, hogy áldjuk az ellenségeinket? Azért, mert így válik láthatóvá Krisztus. A világ nem lepődik meg azon, ha valaki a bántásra azzal felel, hogy visszavág. Ez természetes a világ számára. A keresztyéneknek meg különösen örül is, még rá is mutat: „Na látod, ilyen hívő vagy te!” De amikor valaki nem gyűlölettel válaszol a gyűlöletre, hanem szelídséggel — na, az valami szokatlan, mondhatni természetfeletti. Ott valami új, valami szokatlan jelenik és mutatkozik meg. Ott az emberek talán először látnak meg valamit Isten országából. Mert Krisztus országa nem ebből a világból való. Itt mindenki harcol a maga igazáért. Krisztus pedig önmagát adta oda a mi megigazításunkért. Ő azért harcolt, hogy minket megigazítson. Itt mindenki uralkodni akar a másik felett. Krisztus szolgájává lett mindennek. Itt mindenki meg akarja menteni önmagát. Krisztus pedig elveszítette önmagát értünk. És ezért a hívő ember élete végső soron nem önvédelemre épül, hanem Istenbe vetett bizalomra. Arra a bizalomra, hogy Isten igazságos bíró és kegyelmes. Nem nekem kell minden ítéletet végrehajtanom. Nem nekem kell minden sérelmet megtorolnom. Nem nekem kell bebizonyítanom, hogy igazam van. Miért? Mert bízhatok abban, hogy Isten mindent lát, mindent tud, és mindig igazságosan ítél. És aki ezt valóban elhiszi, az lassacskán megtanulja a Szentlélektől, hogy képes elengedni a bosszút. Nem azért, mert a bűn jelentéktelen, hanem azért, mert az ítéletet Isten kezébe teszi. Ez hitünk szabadsága, Testvérek. Szabadok vagyunk az ítélkezéstől, mert Istenre bízhatjuk.

Lehet, hogy most is vannak akár itt a templomban vagy a képernyők előtt olyanok, akik régóta hordoznak valamit a szívükben. Lehet, hogy élénk jön egy arc, egy név, egy régi sérelem. És amikor meghallják ezt az igét, tiltakozik bennük valami, hogy „De ő nem tudja, mit tett velem. Nem fogja fel, hogy mennyire megbántott vele.” Valóban, lehet, igen, az illető nem tudja. De Krisztus tudja. És már tett is érte valamit. Rendezte. Ő nem kívülről beszél bele a mi szenvedésünkbe. Krisztus hordozta a legmélyebb igazságtalanságokat is. És mégis szeretett, mégis *„megáldott minket minden lelki áldással”*.

Ma sem egyszerűen azt mondja, hogy viselkedjünk jobban. Hanem ezt mondja: *„maradjatok énbennem”*. Maradjunk Krisztusban. Mert csak abból az emberből tud áldás fakadni, aki Krisztusból él. Csak az tud vizet adni, aki a forrásnál van. Amikor elfogy az erőnk, amikor újra fellázad a szívünk, amikor újra nehéz szeretnünk, akkor nem önmagunkba kell néznünk, hanem Krisztusra és a keresztre. Ott látjuk meg egyszerre a bűn rettenetes voltát és a kegyelem nagyságát. Onnan tudunk erőt meríteni. Ott látjuk meg, hogy mekkora árat fizetett Krisztus értünk és a másikeért, aki lehet, hogy még ezt nem tudja. És ott tanuljuk meg lassan mi is ezt az utat: *„Áldjátok, és ne átkozzátok.”* Kívánom, hogy Isten Szentlelke vezessen bennünket ezekben a harcokban, és adjon boldog időket, amikor áldás jöjjön ki a szívünkéből, és ne átok.

Imádkozzunk!

Urunk Jézus Krisztus, csak leborulva, magunkat megalázva tudunk Téged dicsérni azért az érthetetlen kegyelmért és szeretetért, amellyel minket szerettél, amellyel megkönyörültél rajtunk már akkor, amikor eljöttél ebbe a világba. És egész

ÁLDJÁTOK, ÉS NE ÁTKOZZÁTOK!

életed során, amikor hordoztad a mi bűneink terhét, és mégse bántottál, mégse ítélni akartál minket, hanem azért hordoztad el, azért küzdöttél, hogy megmentes minket, hogy megáldhass bennünket. És számunkra, Úr Jézus, Te vagy az igazi áldás, ha Te a miénk vagy, és mi a Tied lehetünk.

Szeretnénk minden ebbéli bűnünket Eléd hozni, és bocsánatodért esedezni, hogy amikor gyermekeidként áldást kellett volna mondanunk, mi vagy kemény dacból hallgattunk, vagy sértettségből csak morogni tudtunk magunkban, vagy esetleg még vétkezve rosszat is mondtunk a másoknak. Urunk, magunkat mutattuk meg, nem Tégedet. Köszönjük, hogy a Te kegyelmed nagyobb a mi óemberünkénél. A Te áldásod sokkalta több, mint a mi átkunk. És köszönjük azokat a pillanatok, amikor el tudtunk engedni valamit, meg tudtunk bocsátani, amikor a velünk gonoszul cselekvőket tudtuk szeretni, és nem gyűlölni, kívántuk azt, hogy bárcsak ők is megismerhetnének Téged. Amikor megadtad, hogy jót tegyünk velük, és ne rosszat. Amikor valóban a nyelvünket is nemcsak megtartóztattad és visszafogtad a gonosztól, hanem egyszerűen a Te ígéretet adtad a mi szánkba, hogy jót mondjunk, Hozzád hívogassunk. És megadtad, hogy imádkozzunk azokért, akik bántanak vagy üldöznek. Köszönjük mindezeket, mert Lelked munkálta ki, a Lélek gyümölcse volt bennünk. És szeretnénk ezekben megerősödni. Szeretnénk ezeken az útjaidon járni. Kérünk, hogy erősíts meg minket a Te ígéd és szavad által.

Így hozunk Eléd minden embert országunkban, akik tagadnak Téged, vagy nem ismernek igazán. Kérünk, adj ébredést, Hozzád térést, és kérünk, hadd lehessen életünk, beszédünk bizonyoságtévő, Rád mutató, Hozzád hívó. Könnyörgünk magyar népünkért, hogy valóban tudjon Hozzád ragaszkodni, Téged követni.

Áldd meg gyülekezetünket. Áldj meg családjainkban minket. Kérünk, hogy hadd lehessünk a helyünkön, nemcsak fizikailag ott, hanem úgy, azt végezve, úgy szeretve, ahogyan azt Te akarod.

Így kérünk, gyógyítsd betegeinket, akik kórházban vagy otthon vannak. Kérünk, hogy gyógyítsd a lelkeket, akik már régóta szenvednek.

Kérünk, áldd meg nemzetünket határon innen és túl. Adj Hozzád térést, és erősítsd meg testvéreinket. Különösen Eléd hozzuk kárpátaljai testvéreinket. Te, aki népek Ura vagy, adj békességet, vess véget a háborúnak kegyelmed szerint.

És kérünk, hogy egy háborút ne csillapíts: mégpedig szívünkben a bűn elleni harcot. Abban, kérünk, adj kitartást, állhatatosságot, éberséget és mindenekelőtt azt, hogy szívünk folyamatosan Rád hadd tekintsen.

Köszönjük az elég kegyelmet, hogy ígéreted szerint úgy vagy velünk, hogy uralkodsz életünk felett, de egyben tenyereden is hordozol minket.

Legyen áldott minden irgalmadért, minden kegyelemért a Te háromszor szent neved!

Ámen.